

[Tommy Dinesen]

10 år har arbejdet både med Storebælt og Øresund, så efterhånden synes jeg, jeg ved lidt om, hvad jeg snakker om her.

Jeg vil så slutte af med at sige, at jeg synes, det er godt, at der er så mange mennesker, der trods alt har gidet – selv om de måske har vidst, at slaget var tabt – være med til at lave aktioner, at skrive til udvalget og prøve på at være med til at vende opinionen eller flertallets mening. Derfor vil jeg gerne sige, at de ikke skal gå grædende hjem i dag, hvis der er nogle til stede her. De skal simpelt hen begynde at samle sig, fordi Femern er next stop. Og ved Femern skal vi have en boret tog-tunnel, hvis vi skal have noget. Det finder vi ud af senere.

Gade (SF):

Jeg talte i tidligere korte bemærkninger om Socialdemokratiets medansvar. Det gør jeg, fordi der jo er nogle, der har ansvaret, og det er regeringen. Der er ministre, endda udenrigsministeren, der, synes jeg, i nogle medieudtalelser nærmest har prøvet at drive klapjagt på embedsmændene og EF, men det er klart, at det er regeringens ansvar, at vi står både med det resultat på lovforslagssiden, men altså også med den behandling, man har givet det indtil nu.

Jeg vil gerne fremhæve en lang række ting, som jeg mener er stærkt kritisable, fra sidste gang, vi drøftede lovforslaget i Folketinget. Det betyder, at der er en række grundlæggende synspunkter, som SF tidligere har fremført, som jeg ikke får tid til at komme ind på i dette indlæg.

Det er jo regeringens ansvar, at Finland ikke har fået de oplysninger, det bad om allerede den 9. maj 1991. Hvorfor gav man ikke Finland de oplysninger, som det bad om? Det er miljøministerens ansvar, at han ikke har opfyldt det løfte, som han gav SF i et brev til mig i februar om at sende lovforslaget rundt til Østersølandene. Det blev ikke sendt rundt. Derved fik de ikke besked om, hvilken linieføring den danske regering har lagt. Dermed fik de ikke besked om, at man i Danmark ikke vil sige noget om en nulløsning for Østersøen, at man i Danmark har tænkt sig at gennemføre en vedtagelse, uden at nogen ved noget som helst om, hvilke konsekvenser det skal have for Østersøen og Øresund.

Det er kritisabelt i sig selv, og det er enormt kritisabelt over for de andre lande, og derud-

over er det kritisabelt, at miljøministeren har lovet mig det og alligevel ikke gør det. Jeg fandt ud af det for 14 dage siden, og derefter har vi haft miljøministeren i samråd, hvor miljøministeren beklagede det; men hvad beklagede han? Han beklagede, at han var kommet til at love mig det. Han beklagede ikke, at Danmark har undladt at sende det rundt.

Det er regeringens ansvar, at Østersølandene ikke har fået en officiel henvendelse og er blevet anmodet om at udtale sig. Det er dermed regeringens ansvar, at et land som Finland med god ret kan skrive, som det har skrevet i sin henvendelse fra i går, hvor det lister internationale deklarationer – sidst en vedtagelse i HELKOM for få måneder siden – som de mener at Danmark ikke har handlet i overensstemmelse med.

Og det er regeringens ansvar, at man ikke lever op til EF-direktiverne. Den sag, som vakte så meget postyr for en uge siden, blev jo rejst både af Danmarks Naturfredningsforening og af Greenpeace for lang tid siden. Danmark får et mudret miljøansigt ude i verden, og det er regeringens ansvar.

Jeg er i formiddag blevet orienteret om, at det tyske miljøministerium agter at sende et brev til den danske regering, hvori de beder om yderligere oplysninger specielt om indflydningen til Østersøen. Vi har haft folk, der har ringet til det tyske miljøministerium, og den samtale, som jeg har fået refereret og her har i udskrift, afslører, at der i Tyskland klart er tvivl om, om Danmark opfylder VVM-direktivets artikel 7, som henviser til artikel 5.

Denne bestemmelse har ikke tidligere været drøftet, og det er altså en ny oplysning, jeg giver her. Artiklen rummer en forpligtelse, som Danmark specielt har over for EF-medlemslande, til at fremsende de data, der er nødvendige for at konstatere og vurdere de væsentlige virkninger, projektet vil kunne få for miljøet. De skal fremsendes, ikke når der bliver anmodet om det, men af egen drift fra regeringen, og her er det nu, jeg kan oplyse, at Tyskland også retter henvendelse. Jeg vil opfordre flertallet til at tage denne oplysning så alvorligt, at man nu vil sige, at det må vi undersøge. Det er en sag, der ikke har været diskuteret før, det er en artikel i VVM-direktivet, som vi ikke har drøftet. Vi kan vel ikke lade al usikkerheden ligge ude i fremtiden.